

Boek een

Cinder

The Lunar Chronicles

Marissa Meyer

Blossom
BOOKS

Lieve lezer,

Assepoester was vroeger mijn lievelingssprookje. Ik heb de videoband (!) kapot gekeken, droomde over glazen muiltjes en nog steeds kan ik niet naar een pompoen kijken zonder stiekem te hopen dat hij in een koets verandert. Je kunt je dus voorstellen hoe enthousiast ik werd van *Cinder*, een sprookje zoals je het nooit eerder hebt gelezen. Marissa Meyer is de koningin van de hervertellingen: moeiteloos tovert zij sprookjes zoals *Cinderella*, maar ook *Roodkapje* en *Rapunzel* om tot futuristische verhalen met cyborgs, androïden en oorlogen tussen verschillende planeten. Het klinkt misschien wat bizar, maar lees *Cinder*, het eerste boek van *The Lunar Chronicles*, en je begrijpt direct waarom deze serie miljoenen fans heeft verzameld.

The Lunar Chronicles zijn wereldwijd een enorm succes. De serie is verschenen in meer dan veertig landen, de fans hebben zichzelf omgedoopt tot Lunartics en internet wordt overspoeld met *fanfic* en *fan art* voor deze serie. Toch heeft Nederland daar nooit aan meegedaan.

Wij vonden het tijd daar verandering in te brengen! Laat je betoveren door een sprookjesachtige wereld vol liefde, intriges, humor en cyborgs en geniet van alle bekenden die je tegenkomt.

Spread the booklove,

Myrthe Spiteri

Uitgever Blossom Books

*Voor mijn grootmoeder, Samalee Jones,
met meer liefde dan ik ooit op deze bladzijden kwijt zou kunnen*

#Cinder

NUR 285/W011701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXII Marissa Meyer

Originally published by Square Fish, an imprint of Macmillan,
used under license from Feiwel and Friends

Oorspronkelijke titel: *Cinder. Book one of the Lunar Chronicles*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Feiwel & Friends

Foto omslag: Klaudia Jakubowska

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossombooks.nl

BOEK

[hen

*Terwijl haar zusters prachtige kleding
en mooie schoentjes kregen, moest Cinderella het doen
met een vieze jurk en een paar klompen.*

Ben

De schroef in Cinders enkel was verroest en de kruiskopgroeven waren al helemaal versleten tot een cirkel van krassen. Haar knokkels deden zeer van de kracht die ze op de schroevendraaier moest zetten terwijl ze hem in de gleuf stak. Het kostte enorm veel inspanning om de schroef los te draaien en tegen de tijd dat hij ver genoeg uitstak om hem verder los te kunnen wrikken met haar metalen handprothese, waren de groeven op de kop compleet verdwenen.

Cinder gooidde de schroevendraaier op tafel, pakte haar hiel vast en trok haar voet met een ruk los uit de metalen gewrichtsholte. Er sprong een vonkje over dat haar vingertoppen schroeyde, waardoor ze schrok en haar hand snel terugtrok. Haar voet bleef bungelen aan een wirwar van rode en gele draden.

Ze slaakte een zucht van opluchting en leunde achterover. Aan het einde van die draden bungelde wel meer dan een voet: het gevoel van bevrijding. Al vier jaar lang had ze een bloedhekel aan de veel te kleine voet en ze zweerde dan ook het stuk schroot nooit meer terug te plaatsen. Ze hoopte maar dat Iko snel terugkeerde met een vervangend exemplaar.

Cinder was de enige fullservicemonteur op de wekelijkse markt in

Nieuw Beijing. Haar marktkraam had geen uithangbord en de enige aanwijzingen voor haar beroep waren de planken vol met standaard androïde-onderdelen die overal aan de muren hingen. De kiosk stond verborgen in de schaduw tussen de kramen van een netschermddealer en een zijdekoopman, die allebei maar al te vaak klaagden over de onaangename geur van metaal en smeer die uit Cinders kraam kwam, ook al werd die meestal gemaskeerd door het zoete aroma van koffiebroodjes uit de bakkerij aan de andere kant van het plein. Cinder wist dat ze het gewoon niet prettig vonden naast háár te moeten staan.

Een tafelkleed vol vlekken hing tussen Cinder en de voorbijkruisende marktbezoekers in. Het was druk op het plein, vol kooplieden en klanten, kinderen en herrie. Je kon mannen luidkeels horen onderhandelen met de robots die de kramen beheerden. Ze probeerden de computers over te halen af te wijken van de winstmarges die ze hoopten te behalen. Je hoorde het zoemen van ID-scanners en het monotone stemgeluid van de robots die bevestigden dat het geld op hun rekening was bijgeschreven. De netschermen die elke gevel van elk gebouw bedekten, stuurden geluiden van reclameboodschappen, nieuwsberichten en roddels de wereld in.

Cinders gehoorinterface zette de chaos van geluiden om naar een statisch gegons, maar vandaag kwam er één melodietje hoorbaar boven de rest uit, en ze kon het niet dimmen. Een groepje kinderen in een cirkeltje vlak bij haar kraam zong een liedje: 'Altijd is Kortjakje ziek, midden in de week maar 's zondags niet.' Daarna begonnen de kinderen hysterisch te giechelen en ze lieten zich op de grond vallen als onderdeel van hun spelletje.

Cinder kon er wel om grijnzen. Niet zozeer om het liedje, dat met het onderwerp ziekte het afgelopen decennium opnieuw populair was geworden – bij het rijmpje draaide haar maag zich om – maar om de kwade blikken van voorbijgangers zodra de kinderen zich vlak voor hun voeten op de grond lieten vallen. Ze vonden het vreselijk storend dat ze om de

kronkelende lichamen heen moesten lopen en mopperden voor zich uit. Cinder vond het juist geweldig de kinderen zo te zien spelen.

‘Sunto! Sun-to!’

Cinders plezier was van korte duur. Ze zag Chang Sacha, de bakker, die zich, met haar schort vol bloem nog om, een weg baande door de menigte. ‘Sunto, kom hier! Ik heb je nog zo gezegd niet te gaan spelen zo dicht bij...’

Sacha’s blik ontmoette die van Cinder. Ze tuitte haar lippen, pakte haar zoontje bij zijn arm en draaide zich om. De jongen jammerde en sribbelde tegen en Sacha beval hem dichter bij hun eigen kraam te blijven. Cinder trok haar neus op zodra Sacha haar de rug had toegekeerd. De overgebleven kinderen vluchtten de mensenmassa in en namen hun vrolijke gelach mee.

‘Alsof die draden besmettelijk zijn of zo,’ mompelde Cinder voor zich uit in haar lege kiosk.

Ze rekte zich uit, waarbij haar ruggengraat kraakte, en kamde met haar vieze vingers door haar haar, dat ze samenbond in een slordige paardenstaart. Daarna pakte ze haar zwart geworden werkhandschoenen en trok eerst de linker aan om haar metalen hand te bedekken. En ook al begon haar rechterhand meteen te zweten in het dikke materiaal, ze voelde zich meer op haar gemak met de handschoenen aan, want die verborgen het metaal van haar linkerhand. Ze strekte haar vingers en spreidde ze tegen de kramp in het vlezige deel van haar duim, die was ontstaan doordat ze de schroevendraaier met zo veel kracht had moeten vasthouden. Ondertussen tuurde ze weer naar het stadsplein, waar ze veel kleine, mollige androïden zag in de mensenmassa, maar geen van hen was Iko.

Zuchtend boog Cinder zich over de gereedschapskist onder haar werktafel. Ze doorzocht de ongeordende hoop schroevendraaiers en moersleutels en haalde een zekeringtrekker tevoorschijn die heel lang op de bodem van de kist had gelegen. Een voor een trok ze de draden los

die haar voet nog steeds met haar enkel verbonden en elke keer ontstond er een vonkje. Dat kon ze door de dikke handschoenen heen niet voelen, maar haar netvliesdisplay deelde haar behulpzaam, in flitsende rode tekst, mee dat ze de verbinding met haar ledemaat dreigde te verliezen.

Na een ruk aan de laatste draad kletterde de voet op de betonnen vloer.

Het verschil was meteen merkbaar. Voor het eerst in haar leven voelde ze zich... gewichtsloos.

Ze maakte ruimte op haar tafel voor de afgedankte voet alsof ze tussen alle moersleutels en slotbouten een altaar inrichtte. Daarna boog ze zich nogmaals over haar enkel om alle viezigheid uit het gewricht te poetsen met een oude doek.

Klunk.

Cinder schrok op en stootte haar hoofd tegen de onderkant van de tafel. Ze duwde zich van de tafel naar achteren en haar boze blik landde in eerste instantie op een levenloze androïde die met haar rupsbanden op haar werktafel zat en daarna pas op de man die achter haar stond. Ze zag zijn verbijsterde koperbruine ogen, het zwarte haar dat tot over zijn oren kwam en de lippen die elk meisje in het land al duizenden keren had bewonderd.

Ze keek meteen minder kwaad.

De man slikte zijn verbazing in en verontschuldigde zich. 'Sorry,' zei hij, 'ik dacht niet dat er iemand aanwezig was.'

Cinder verstond hem nauwelijks; haar hele herseninhoud leek gewist. Terwijl haar hartslag versnelde, scande het display van haar netvlies zijn gelaatstrekken, die overbekend waren aangezien ze hem al die jaren op de netschermen had gezien. In het echt leek hij langer en het grijze sweatshirt met capuchon leek totaal niet op de prachtige kleding waarin hij gewoonlijk aan het publiek verscheen. Toch had Cinders retinascaner er slechts 2,6 seconden voor nodig om de punten van zijn gezicht op te meten en zijn beeltenis te koppelen aan de database van het Net.

Vervolgens duurde het nog geen seconde voor haar display haar vertelde wat ze allang wist; de details rolden als een groene lichtkrant onder in haar gezichtsveld voorbij:

PRINS KAITO, KROONPRINS VAN HET OOSTERSE KEIZERRIJK
ID #0082719057
GEBOREN OP 7 APRIL 108 T3
FF 88.987 MEDIAHITS; IN OMGEKEERDE CHRONOLOGIE
GEPLAATST 14 AUGUSTUS 126 T3: KROONPRINS KAI
ZAL OP 15 AUGUSTUS EEN PERSBIJEENKOMST BIJWONEN
WAARIN HET LOPENDE ONDERZOEK NAAR LETUMOSE WORDT
BESPROKEN, NET ALS EEN MOGELIJK VACCIN...

Cinder sprong op van haar stoel, even vergeten dat haar voet niet meer vastzat, en viel bijna om. Met twee handen op de tafel wist ze haar evenwicht te bewaren en een onhandige buiging te maken. Haar netvliesdisplay zakte weer uit beeld.

‘Uwe Hoogheid,’ stamelde ze met haar hoofd gebogen, blij dat hij haar lege enkelgewricht onder het tafelkleed niet kon zien.

De prins kromp ineen en wierp een blik over zijn schouder voor hij dichterbij haar toe leunde. ‘Misschien eh...’ met zijn vingers deed hij alsof hij zijn mond dichttristte, ‘over dat Hoogheid-gedoe?’

Met grote ogen wist Cinder een trillende hoofdknik te geven. ‘Oké. Natuurlijk. Hoe... kan ik... wat wilt u...’ Ze slikte en de woorden plakten als bonenpasta aan haar tong.

‘Ik ben op zoek naar ene Linh Cinder,’ antwoordde de prins. ‘Is hij toevallig in de buurt?’

Cinder waagde het een van de handen die haar overeind hielden op te tillen van tafel om de rand van haar handschoen verder over haar pols te trekken. Ze staarde naar de borst van de prins terwijl ze stamelend uitbracht: ‘Ik... ik ben Linh Cinder.’

Haar ogen volgden zijn hand, die hij boven op het ronde hoofd van de androïde legde.

‘Jij bent Linh Cinder?’

‘Ja, Uwe Hoogh–’ Ze beet op haar lip.

‘De monteur?’

Ze knikte. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

In plaats van antwoord te geven boog de prins verder omlaag en hij hield zijn hoofd schuin zodat ze niet anders kon dan hem in zijn ogen kijken. Hij schonk haar een grijns. Haar hart sloeg een slag over.

De prins ging weer recht staan en Cinders ogen moesten hem wel volgen.

‘Je bent heel anders dan ik verwachtte.’

‘Nou, u bent zelf ook niet bepaald... wat ik... eh...’ Cinder kon hem niet langer aankijken. Ze pakte de robot vast en trok die naar haar kant van de tafel. ‘Wat is er mis met de androïde, Uwe Hoogheid?’

De androïde zag eruit alsof ze rechtstreeks uit de fabriek kwam, maar aan de nagebootste vrouwelijke vormen kon Cinder zien dat het om een ouderwets model ging. Het ontwerp was echter stevig en mooi gestroomlijnd; de androïde had een rond hoofd op een peervormig lichaam en was afgewerkt met glimmend witte lak.

‘Ik krijg haar niet meer aan de praat,’ antwoordde prins Kai terwijl hij toekeek hoe Cinder de robot aandachtig inspecteerde. ‘De ene dag deed ze het nog uitstekend, de volgende deed ze helemaal niets meer.’

Cinder draaide de androïde om zodat ze met haar sensor naar de prins toe wees. Ze was blij met de routineklusjes voor haar handen en de standaardvragen voor haar mond. Zo had ze iets om zich op te concentreren en werd ze minder gauw in verlegenheid gebracht, wat hielp om de controle over de netverbinding van haar hersenen niet weer te verliezen. ‘Hebt u al eerder problemen met haar gehad?’

‘Nee. Ze wordt elke maand nagekeken door de monteurs in het paleis en dit is het eerste echte mankement dat ze ooit vertoond heeft.’

Daarna boog prins Kai naar voren en pakte Cinders kleine metalen voet van haar werktafel. Nieuwsgierig draaide hij hem rond in zijn handen. Cinder verstrakte en zag hoe hij in de holte vol draden tuurde en met de flexibele gewrichten van de tenen wiebelde. Met de te lange mouw van zijn sweatshirt poetste hij zelfs een vlekje weg.

‘Heeft u het niet warm?’ vroeg Cinder, al kreeg ze meteen spijt van de vraag nu hij zijn aandacht weer op haar richtte.

Heel eventjes leek de prins zich te schamen. ‘Snikheet,’ antwoordde hij, ‘maar het is mijn bedoeling om niet op te vallen.’

Cinder wilde hem bijna vertellen dat de vermomming niet werkte, maar bedacht zich. Het feit dat er geen groep gillende meisjes rond haar kiosk stond, was waarschijnlijk voldoende bewijs dat die effectiever was dan ze dacht. Hij zag er nu niet uit als een droomprins, maar eerder als een halvegare.

Ze schraapte haar keel en concentreerde zich weer op de androïde. Ze ontdekte het vrijwel onzichtbare haakje en maakte het paneel aan de achterkant open. ‘Waarom repareren de hofmonteurs haar niet?’

‘Dat hebben ze geprobeerd, maar ze konden niet ontdekken wat er aan de hand was. Iemand stelde voor dat ik haar naar jou zou brengen.’ Hij zette de voet weer neer en richtte zijn blik op de planken vol oude en toegetakelde onderdelen – voor androïden, hovers, netschermen, portable schermen. Voor cyborgs. ‘Ze zeggen dat je de beste monteur van Nieuw Beijing bent. Ik had een oude man verwacht.’

‘Zeggen ze dat?’ mompelde ze.

Hij was niet de eerste die zo verbaasd reageerde. De meesten van haar klanten konden maar niet begrijpen dat een tienermeisje de beste monteur van de stad was, en ze liep niet te koop met de reden van haar talent. Hoe minder mensen wisten dat ze een cyborg was, hoe beter. Ze wist zeker dat ze knettergek zou worden als alle andere marktkooplieden net zo minachtend naar haar keken als Chang Sacha.

Met haar pink duwde ze een paar draden in de robot opzij. ‘Soms

raken ze gewoon versleten. Misschien is het tijd om over te stappen naar een nieuwer model.'

'Ik vrees dat dat geen optie is. De androïde beschikt over uiterst geheime informatie. Het is een kwestie van nationale veiligheid dat ik die terugkrijg... voor iemand anders haar in handen krijgt.'

Cinders vingers bleven onbeweeglijk hangen en ze keek hem vluchtig aan.

Hij hield haar blik drie seconden vast voor zijn lippen vertrokken. 'Ik maak maar een grapje. Nainsi was mijn eerste androïde. Ze heeft sentimentele waarde.'

In een hoekje van Cinders blikveld verscheen een oranje lichtje. Haar optobionische interface had iets opgemerkt, al wist ze niet goed wat – slikte hij een keertje extra, knipperde hij net iets te snel of spande hij zijn kaakspieren aan?

Ze was het kleine oranje lichtje wel gewend. Het kwam zo vaak in beeld.

Het betekende dat iemand loog.

'Nationale veiligheid,' herhaalde ze. 'Grappig.'

De prins hield zijn hoofd schuin, alsof hij haar uitdaagde om hem tegen te spreken. Een pluk van zijn zwarte haar viel voor zijn ogen. Cinder keek een andere kant op.

'Het model is een Tutor8.6,' las ze van een zwak verlicht paneel aan de binnenkant van de plastic schedelkap. De androïde was bijna twintig jaar oud. Voor een robot was dat antiek. 'Ze lijkt echter zo goed als nieuw.'

Ze tilde haar vuist op en gaf de androïde een harde stomp op de zijkant van haar hoofd en wist haar net op te vangen voor ze omviel op de tafel. De prins maakte een sprongetje van schrik.

Cinder kantelde de androïde terug op haar rupsband en duwde op de powerknop, maar er gebeurde niets. 'Dat trucje werkt anders nog verbaazingwekkend vaak.'

De prins wist een ongemakkelijk kort lachje te produceren. 'Weet je zeker dat jij Linh Cinder bent? De monteur?'

'Cinder! Ik heb 'm!' Iko reed uit de mensenmenigte en naar de kiosk toe terwijl haar blauwe sensor flitste. Ze tilde een van haar handen op en haar grijpers lieten een gloednieuwe voet met stalen beplating op de werktafel vallen, in de schaduw van de androïde van de prins. 'Het is een enorme verbetering ten opzichte van de oude, hij is weinig gebruikt en de draden zien eruit alsof ze meteen aansluitbaar en compatibel zijn. Bovendien heb ik de dealer weten over te halen te zakken tot slechts zes-honderd univs.'

Cinder voelde een vlaag van paniek opkomen. Balancerend op haar gewone been griste ze de voet van tafel en liet hem achter zich op de grond vallen. 'Goed gedaan, Iko. Nguyen-shifu zal dolblij zijn met de vervangende voet voor zijn escorterobot.'

Iko's sensor dimde. 'Nguyen-shifu? Dat kan ik niet volgen.'

Met opeengekleemde kaken glimlachte Cinder betekenisvol naar haar en wees naar de prins. 'Iko, wees eens respectvol tegenover onze klant.' Ze liet haar stem zakken. 'Zijne Keizerlijke Hoogheid.'

Iko stak haar nek uit en richtte haar ronde sensor op de prins, die bijna een meter boven haar uittorende. Haar licht flikkerde toen haar scanner hem herkende. 'Prins Kai,' zei ze met een opgewonden trilling in haar metaalachtige stem. 'In werkelijkheid bent u nog veel aantrekkelijker.'

Cinder voelde zich misselijk van schaamte, ook al moest de prins erom lachen.

'Dat is wel weer genoeg, Iko. Kom de kiosk in.'

Iko gehoorzaamde. Ze duwde het tafelkleed opzij en dook onder het tafelblad door.

'Zo'n persoonlijkheid kom je niet elke dag tegen,' merkte prins Kai op, leunend tegen de deurpost van de kiosk alsof hij regelmatig androïden naar de markt bracht. 'Heb je haar zelf geprogrammeerd?'

‘Geloof het of niet, ze werd zo geleverd. Ik vermoed dat het een programmeerfout is, en daarom heeft mijn moeder haar waarschijnlijk zo goedkoop kunnen krijgen.’

‘Ik heb geen programmeerfout!’ protesteerde Iko achter haar.

Cinder keek de prins aan en werd eventjes van haar stuk gebracht door weer zo’n ongedwongen glimlach, voor ze haar hoofd achter zijn androïde verborg.

‘Wat denk je dat het kan zijn?’ vroeg hij.

‘Ik zal haar eerst helemaal moeten controleren. Dat zal me een paar dagen kosten, misschien een week.’ Cinder stopte een pluk haar achter haar oor en ging zitten, blij dat ze haar been even kon laten rusten terwijl ze een blik wierp op de binnenkant van de androïde. Ze wist dat dit waarschijnlijk tegen de etiquette in ging, maar de prins leek het niet erg te vinden. Hij boog naar voren om haar handen aan het werk te zien.

‘Wil je van tevoren betaald worden?’

Hij hield zijn linkerpols, met daarin zijn ID-chip, omhoog, maar Cinder wuifde hem weg met een van haar gehandschoende handen. ‘Nee, bedankt. Het is een eer dit voor u te doen.’

Prins Kai leek te willen protesteren, maar liet zijn hand weer zakken. ‘Zou het mogelijk zijn haar af te hebben voor het festival begint?’

Cinder klapte het paneel van de robot weer dicht. ‘Dat lijkt me geen probleem, maar zonder te weten wat er mis is met haar...’

‘Ja, ik weet het, ik weet het.’ Hij leunde naar achteren op zijn hielen. ‘Het zal wel ijdele hoop zijn.’

‘Hoe neem ik contact op als ze klaar is?’

‘Stuur maar een comm naar het paleis. Of ben je volgend weekend ook hier? Dan kan ik wel even langskomen.’

‘O, ja!’ riep Iko van achter uit de kiosk. ‘We zijn hier elke marktdag. Komt u vooral nog een keer langs. Dat zou leuk zijn.’

Cinder huiverde. ‘U hoeft niet...’

‘Het is mij een eer en een genoegen.’ Beleefd boog hij zijn hoofd ten afscheid en tegelijkertijd trok hij de rand van de capuchon omlaag over zijn gezicht. Cinder beantwoordde de hoofdknik, ook al wist ze dat ze had moeten opstaan en een buiging maken, maar ze durfde haar wankel evenwicht niet een tweede keer op de proef te stellen.

Ze wachtte tot zijn schaduw van de tafel verdwenen was voor ze het plein rondkeek. De aanwezigheid van de prins leek geen van de gehaaste voorbijgangers te zijn opgevallen. Cinder kon zich weer ontspannen.

Iko rolde naar haar toe en hield haar metalen grijphanden tegen haar borst geklemd. ‘Prins Kai! Controleer mijn ventilator, ik denk dat ik oververhit raak!’

Cinder bukte zich, pakte haar nieuwe voet van de grond en veegde hem af aan haar cargobroek. Ze controleerde de metalen behuizing, opgelucht dat ze er geen deuken in had gemaakt.

‘Kun je je Peony’s gezicht voorstellen als ze dit hoort?’ vroeg Iko.

‘Ik kan me een hoop giljetjes en kreetjes voorstellen.’ Cinder bekeek de menigte nogmaals behoedzaam voor ze de eerste kriebels en zenuwen voelde opkomen. Ze kon niet wachten het Peony te vertellen. De prins, in levenden lijve! Ze liet een kort lachje horen. Het was buitengewoon. Het was ongelooflijk. Het was...

‘O jeetje.’

Cinders glimlach bevroor. ‘Wat?’

Iko wees met een uitgestoken vinger naar haar voorhoofd. ‘Je hebt daar een smeervlek.’

Cinder deinsde achteruit en wreef heftig over haar wenkbrauw. ‘Dat meen je niet.’

‘Ik weet zeker dat het hem amper is opgevallen.’

Cinder liet haar hand zakken. ‘Wat maakt het ook uit? Kom, help me dit ding aan te sluiten voor er nog meer leden van het keizerlijk huis langskomen.’ Ze liet haar enkel op haar andere knie leunen en begon

de verschillende gekleurde draden te verbinden. Ze vroeg zich af of de prins erin getrapt was.

‘Hij zit als gegoten, hè?’ Iko hield een handvol schroeven vast die Cinder een voor een in de voorgeboorde gaten draaide.

‘Het is een heel mooie, Iko, dank je wel. Ik hoop maar dat Adri er niks van merkt. Ze zou me vermoorden als ze wist dat ik zeshonderd univs heb uitgegeven aan een voet.’ Ze draaide de laatste schroef aan en strekte haar been, waarna ze cirkelbewegingen maakte met haar enkel en haar tenen liet wiebelen. Het voelde allemaal nog een beetje stijf en de zenuw-sensoren zouden een paar dagen nodig hebben om te wennen aan de nieuwe, geüpdatete bedrading, maar ze hoefde nu in elk geval niet meer scheef en mank te lopen.

‘Hij is perfect,’ zei ze en ze trok haar laars aan. Ze zag hoe Iko haar oude voet tussen haar grijpers vasthield. ‘Dat stuk schroot mag je van mij zo weg...’

Opeens klonk er een schreeuw. Ze kromp ineem, want het schelle geluid zorgde voor een piek in haar gehoorsinterface. Ze draaide zich om naar waar het vandaan kwam. De hele markt viel stil. De kinderen, die inmiddels verstoppertje aan het spelen waren tussen de opeengepakte marktkramen, kwamen tevoorschijn uit hun verstoppelken.

De schreeuw was afkomstig van de bakker, Chang Sacha. Verbijsterd ging Cinder staan en ze klom op haar stoel om over de mensenmassa heen te kunnen kijken. Ze zag Sacha staan in haar kiosk, achter de glazen vitrine met zoete broodjes en broodjes varkensvlees, starend naar haar uitgestrekte armen.

Cinder drukte een hand over haar neus op hetzelfde moment dat de rest van het plein besepte wat er aan de hand was.

‘De pest!’ gilte iemand. ‘Ze heeft de pest!’

Meteen brak er paniek uit op het plein. Moeders tilden hun kinderen op en probeerden wanhopig hun gezichten te bedekken met hun handen terwijl ze zich weghaastten, ver van Sacha’s kiosk vandaan.

Marktkooplieden trokken hun rolluiken dicht.

Sunto schreeuwde en rende naar zijn moeder toe, maar ze stak haar handen opgeheven naar hem uit. *Nee, nee, kom niet dichterbij!* Een van de kooplieden in de buurt pakte het jongetje vast en klemde hem onder zijn arm terwijl hij zich uit de voeten maakte. Sacha riep hem nog iets na, maar dat ging verloren in het tumult.

Cinder voelde een knoop in haar maag. Zij konden niet wegrennen, want in al die opschudding zou Iko omvergelopen worden. Ze hield haar adem in en stak haar hand uit naar het touw in de hoek van haar kiosk waarmee ze haar metalen luik omlaagtrok in de rails. Meteen waren ze gehuld in duisternis, op een klein straaltje daglicht na dat langs de vloer binnendrong. Hitte steeg op van de betonnen vloer en het was al snel benauwd in de krappe ruimte.

‘Cinder?’ vroeg Iko met bezorgdheid in haar robotstem. Ze liet haar sensor wat feller schijnen en de kiosk baadde in haar blauwe licht.

‘Maak je maar geen zorgen,’ stelde Cinder haar gerust terwijl ze van haar stoel sprong en de smerige doek van de tafel griste. Het gegil was al minder geworden en de kiosk leek wel een geïsoleerde, lege, eigen wereld. ‘Ze was helemaal aan de andere kant van het plein. We zitten hier veilig.’ Toch kroop ze zo ver mogelijk naar achteren, tegen de wand vol planken aan, waar ze ineengedoken ging zitten en haar mond en neus bedekte met de doek.

Zo bleven ze een tijdje zitten, en Cinder ademde zo oppervlakkig mogelijk. Algauw hoorden ze de sirenes van de noodhover, het zwevende voertuig dat Sacha kwam ophalen.

Twee

De sirenes van het noodvoertuig waren nog niet eens verstomd of het geronk van een andere motor naderde het plein. De stilte van de markt werd verbroken door voeten die over de stenen stampten, gevolgd door iemand die bevelen gaf. En iemand anders die met schrapende stem reageerde.

Met haar schoudertas op haar rug kroop Cinder over de stoffige vloer van haar kiosk, voorbij het tafelkleed dat over haar werktafel hing. Ze duwde haar vingers in de gleuf van licht onder het luik en wrikte het voorzichtig een klein beetje omhoog. Met haar wang plat tegen de warme, korrelige tegels gedrukt kon ze net drie paar gele laarzen aan de andere kant van het plein zien staan. De noodploeg. Ze trok het luik nog wat verder omhoog en keek toe hoe de mannen – allemaal met een gasmasker op – de binnenkant van de kraam doordrenkten met vloeistof uit een gele jerrycan. Ook al was ze helemaal aan de andere kant van het plein, Cinder trok haar neus op voor de stank.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Iko achter haar.

‘Ze steken Chang-jiës kraam in brand.’ Cinder liet haar ogen het plein rondgaan en ze zag de glimmend witte hover bij de hoek geparkeerd staan. Op de drie mannen na was het plein verlaten. Ze rolde zich op

haar rug en keek Iko aan in haar sensor, die nog steeds zwakjes scheen in het duister. ‘We vertrekken zodra er vlammen zijn, dan zijn ze afgeleid.’

‘Zitten we in de problemen?’

‘Nee. Ik heb vandaag alleen geen zin in een bezoekje aan de quarantainehallen.’

Een van de mannen blafte een commando en het geluid van schuifelende voeten volgde. Cinder draaide haar hoofd weer om en tuurde naar buiten door de kier. Er werd een vlam de kiosk in gegooid. De geur van benzine werd al snel gevolgd door die van verbrand brood. De mannen deden een paar passen naar achteren en hun uniformen waren slechts silhouetten tegen de achtergrond van de groeiende vlammenzee.

Cinder stak haar arm omhoog, pakte prins Kais androïde vast rond haar nek en trok haar naar zich toe. Ze hield de robot onder één arm geklemd en duwde het luik ver genoeg open om eronderdoor te kunnen kruipen, terwijl ze de mannen die met hun ruggen naar haar toe stonden geen moment uit het oog verloor. Iko volgde haar en drukte zich tegen de volgende kiosk aan terwijl Cinder het luik liet zakken. Samen haastten ze zich langs de kramen, waarvan de meeste open waren achtergelaten tijdens de massale uittocht. Ze sloegen het eerste smalle steegje in tussen de winkels. Zwarte rook hing vlak boven hen in de lucht. Een paar seconden later zweefde een groep nieuwshovers boven de gebouwen, op weg naar het marktplein.

Pas toen er genoeg afstand was tussen hen en de markt en ze het doolhof van steegjes hadden verlaten, ging Cinder langzamer lopen. De zon had zijn hoogste punt al bereikt en verdween achter de wolkenkrabbers in het westen. De lucht was vochtig van de augustushitte, maar af en toe blies er een warme wind tussen de gebouwen door, en voerde een werveling van afval mee in de goten. Vier straten van de markt vandaan viel er weer een teken van leven te ontdekken op straat. Voorbijgangers vormden groepjes op de stoep en roddelden over de pestuitbraak in het

centrum van de stad. Netschermpjes die waren geïnstalleerd in de gevels van de gebouwen vertoonden live feeds van vuur en rook in het hartje van Nieuw Beijing, vergezeld door paniekerige koppen en ondertiteling waarin het aantal geïnfecteerden met de seconde toenam, ook al was er voor zover Cinder wist tot nu toe maar één persoon met zekerheid besmet.

‘Al die koffiebroodjes,’ zuchtte Iko terwijl ze langs een close-up liepen van de zwartgeblakerde kraam.

Cinder kauwde op haar wang. Ze hadden geen van beiden ooit iets geproefd van de hoog aangeschreven zoetigheden van de bakker op de markt. Iko had geen smaakpapillen en Chang Sacha deed geen zaken met cyborgs.

Torenhoge kantoorgebouwen en winkelcentra gingen langzaam over in een chaotische verzameling appartementencomplexen, die zo dicht op elkaar waren gebouwd dat het wel een oneindige, ononderbroken massa van glas en beton leek. Appartementen in deze uithoek van de stad waren vroeger zeer ruim en er was veel vraag naar geweest. Door de jaren heen waren ze echter zo vaak opgedeeld en verbouwd in een poging nog meer mensen onder te brengen op hetzelfde aantal vierkante meters dat de gebouwen nu doolhoven waren van gangen en trappenhuisen.

Maar heel even kon Cinder al die lelijkheid en de opeengepakte drukte vergeten, toen ze de hoek om sloeg en haar eigen straat in liep. Een halve stap lang was het Paleis van Nieuw Beijing te zien tussen de appartementencomplexen door, uitgestrekt en verheven op de steile rotsen met uitzicht over de stad. De puntige gouden daken van het paleis glinsterden oranje in de gloed van de ondergaande zon en de ramen weerkaatsten het licht naar de stad. Ze zag de uitvoerige gevelspitsen en geïsoleerde paviljoenen die gevaarlijk dicht op de rand van de rotsen leken te balanceren, en de tempels met ronde muren die zich uitstrekten tot aan de hemel. Cinder bleef wat langer dan gebruikelijk staan om ernaar te

kijken en dacht aan iemand die binnen die muren woonde, die zich daar misschien op dit moment wel bevond.

Al die andere keren dat ze het paleis had bekeken, had ze natuurlijk ook wel geweten dat de prins daar woonde. Maar vandaag voelde ze een klik die ze nooit eerder had gevoeld, in combinatie met een bijna zelfingenomen blijdschap. Ze had de prins ontmoet! Hij was naar haar marktkraam gekomen. Hij kende haar naam.

Cinder haalde diep adem en zoog haar longen vol met de vochtige lucht voor ze zichzelf dwong zich ervan af te wenden. Ze voelde zich kinderachtig. Nog eventjes en ze klonk net als Peony.

Ze hevelde de keizerlijke androïde over naar haar andere arm en dook met Iko onder een uitstekend stuk van de Phoenix-toren door, het appartementengebouw waar ze woonde. Ze hield de pols van de hand die nu vrij was voor de ID-scanner in de muur en hoorde het slot klikken.

Iko gebruikte de verlengstukken voor haar armen om de trap af te hobbelen en samen liepen ze naar de kelder, een donker doolhof van opslagunits die van elkaar gescheiden werden door kippengaas. Een vlaag mufte lucht kwam hen tegemoet en de androïde deed haar schijnwerper aan. Het licht verjoeg de schaduwen die de schaarse halogeenlampen creëerden. Het was een bekende route vanaf het trappenhuis naar opslagunit 1820 – de krappe en eeuwig koude cel die Cinder van Adri mocht gebruiken om in te werken.

Cinder maakte een plekje vrij voor de robot tussen alle rommel op tafel en ze zette haar schoudertas op de grond. Haar werkhandschoenen wisselde ze om voor iets minder smerige katoenen exemplaren voor ze de opslagruimte weer afsloot. ‘Als Adri ernaar vraagt,’ zei ze terwijl ze naar de liften liepen, ‘dan is onze kraam niet in de buurt van de bakker.’

Iko’s licht flikkerde. ‘Begrepen.’

Er was verder niemand in de lift. Pas toen ze de zeventiende verdieping bereikten, veranderde het gebouw in een drukke bijenkorf: kinderen zaten elkaar achterna door de gangen, huiskatten en zwerfkatten

kropen dicht langs de muren voorbij en er was een constant dreunend geluid van de diverse netschermen vanuit geopende deuren te horen. Cinder paste het ruisfilter van haar gehoorsinterface aan terwijl ze door de kinderen heen zigzagde op weg naar hun appartement.

De deur stond wagenwijd open, waardoor Cinder even bleef staan om het huisnummer te controleren voor ze naar binnen liep.

Ze hoorde Adri's commanderende toon uit de woonkamer komen. 'Een lagere kraaglijn voor Peony. Ze ziet eruit als een oud wijf.'

Cinder gluurde om een hoekje. Adri stond met een hand op de schoorsteenmantel van de holografische open haard geleund. Ze droeg een kamerjas met geborduurde chrysanthen erop die precies bij de verzameling opzichtige papieren waaiers paste die de hele muur achter haar bedekten. Het waren reproducties die er antiek uit moesten zien. Op haar gezicht zat een te dikke laag poeder en haar lippen waren vreselijk fel gestift, waardoor Adri zelf bijna een reproductie leek. Haar gezicht was opgemaakt alsof ze van plan was uit te gaan, maar ze verliet de flat haast nooit.

Als ze al merkte dat Cinder rondhing bij de deuropening, dan negeerde ze haar.

Het netscherm boven de vlammen die geen warmte produceerden, toonde beelden van de markt. Van de bakkerskiosk was niet veel meer over dan een hoop puin en het skelet van een draagbare oven.

In het midden van de kamer stonden Pearl en Peony, allebei gehuld in zijde en tule. Peony hield haar donkere krullenbos omhoog terwijl een vrouw die Cinder niet herkende aan de kraaglijn van haar jurk frunnikte. Over haar schouder zag Peony Cinder staan en haar ogen begonnen te fonkelen. Haar gezicht straalde en ze gebaarde naar de jurk met een nauwelijks ingehouden gillette.

Cinder grijsde terug. Haar stiefzusje zag er engelachtig uit in haar zilverkleurige jurk die af en toe lavendelpaars oplichtte bij de vlammen van het vuur.

‘Pearl.’ Adri gebaarde naar haar oudste dochter met een draaiende vinger en Pearl maakte een pirouette, waardoor een rij knopen van parels te zien was die langs haar rug omlaagliep. Haar jurk was hetzelfde als die van Peony, met het krappe lijfje en de geplooidde rok, alleen was de hare zo goud als de sterren. ‘Neem haar taille nog maar iets in.’

Nadat ze een speld door de zoom van Peony’s kraaglijn had gestoken, schrok de vreemde vrouw even op toen ze Cinder in de deuropening zag staan, maar ze draaide zich vlug weer om. Ze deed een stap naar achteren, pakte een paar scherpe spelden van tussen haar opeengeklemden lippen en hield haar hoofd schuin. ‘De jurk zit al erg strak,’ merkte ze op. ‘Ze moet toch kunnen dansen?’

‘Ze moet een echtgenoot kunnen strikken,’ antwoordde Adri.

‘Nee, nee,’ giechelde de naaister, al stak ze op hetzelfde moment haar hand uit om de stof rond Pearls middel nog verder aan te trekken. Cinder zag dat Pearl haar buik al zo ver introk als ze maar kon; ze zag haar ribben zitten onder de stof. ‘Ze is nog veel te jong om te trouwen.’

‘Ik ben zeventien,’ sprak Pearl en ze wierp de vrouw een kwade blik toe.

‘Zeventien? Zie je wel? Nog maar een kind. Nu is de tijd om plezier te hebben, nietwaar, meisje?’

‘Ze kost me te veel om alleen maar plezier te hebben,’ wierp Adri tegen. ‘Ik verwacht resultaten van deze jurk.’

‘Geen zorgen, Linh-jië. Ze zal even prachtig zijn als de dauw in de ochtendzon.’ De vrouw klemde de spelden weer tussen haar lippen en concentreerde zich op Peony’s kraaglijn.

Adri tilde haar hoofd op en gaf nu pas te kennen dat ze Cinders aanwezigheid had opgemerkt door haar blik over Cinders smerige laarzen en cargobroek te laten glijden. ‘Waarom sta jij niet op de markt?’

‘Hij is vandaag eerder gesloten,’ antwoordde Cinder met een knikkend gebaar naar het netscherf, maar Adri keek niet om. Cinder probeerde zo nonchalant mogelijk te doen door met haar uitgestoken duim

over haar schouder te wijzen en te zeggen: ‘Dus ik ga me even oprispen en dan kom ik mijn jurk passen.’

De naaister wachtte even. ‘Nog een jurk, Linh-jiě? Ik heb niet genoeg materiaal bij me voor...’

‘Heb je de magnetische drijfriem van de hover al vervangen?’

Cinders glimlach verdween. ‘Nee. Nog niet.’

‘Nou, geen van ons kan naar het bal tot dat ding gerepareerd is, of wel soms?’

Cinder slikte haar ergernis in. Dit gesprek hadden ze de afgelopen week al twee keer eerder gevoerd. ‘Ik heb geld nodig om een nieuwe magnetische drijfriem te kopen. Minimaal achthonderd univs. Als de opbrengsten van de markt niet meteen op jouw rekening werden gestort, dan had ik er allang eentje gekocht.’

‘En dan moet ik er zeker maar op vertrouwen dat je het geld niet allemaal uitgeeft aan die nutteloze speeltjes van je?’ Bij het woord ‘speeltjes’ keek Adri kwaad naar Iko, haar bovenlip opgetrokken in minachting, ook al was Iko technisch gezien haar eigendom. ‘Bovendien kan ik het me niet veroorloven een drijfriem én een nieuwe jurk te kopen die je toch maar één keer draagt. Je zult een andere manier moeten vinden om de hover te repareren of je eigen baljurk moeten regelen.’

Diep vanbinnen voelde Cinder haar irritatie groeien. Ze had kunnen opmerken dat Pearl en Peony ook gewoon confectiejurken hadden kunnen dragen in plaats van op maat gemaakte gewaden, zodat er geld over was voor een jurk voor haar. Ze had kunnen zeggen dat zij hun jurken ook maar één keer zouden dragen. Ze had naar voren kunnen brengen dat, aangezien zij al het werk deed, zij ook over het geld moest kunnen beschikken en ermee moest kunnen doen wat ze wilde. Maar al die argumenten zouden toch niets uithalen. Wettelijk gezien was Cinder evenzeer Adri’s eigendom als de huishoudrobot, net als haar geld, haar schamele bezittingen en zelfs de nieuwe voet die ze net had vastgezet. En Adri wreef haar dat maar al te graag in.

Dus onderdrukte ze haar woede voordat Adri iets van haar opstandigheid zou merken.

‘Ik kan misschien wel proberen iets te ruilen voor een magnetische drijfriem. Ik zal het bij de winkels in de buurt nagaan.’

Adri snoof. ‘Waarom ruilen we die waardeloze androïde er niet voor in?’

Iko dook weg achter Cinders benen.

‘We zouden niet veel voor haar krijgen,’ antwoordde Cinder. ‘Niemand wil zo’n verouderd model.’

‘Nee. Nee, dat willen ze inderdaad niet, hè? Misschien moet ik jullie allebei dan maar verkopen in losse onderdelen.’ Adri leunde naar voren en pulkte aan de onafgemaakte zoom van Pearls mouw. ‘Het interesseert me niet hoe je de hover repareert, als hij maar op tijd af is voor het bal – en zo goedkoop mogelijk. Ik heb er niets aan als dat stuk schroot alleen maar een waardevolle parkeerplek inneemt.’

Cinder stopte haar handen in haar achterzakken. ‘Wil je daarmee zeggen dat als ik de hover repareer en een jurk vind, ik dit jaar dan echt mag gaan?’

Adri trok een zuinig mondje. ‘Het mag een wonder heten als je iets passends kunt vinden dat ook nog eens jouw...’ ze liet haar ogen op Cinders laarzen rusten, ‘eigenaardigheden verbergt. Maar, ja. Als je de hover repareert, mag je wat mij betreft naar het bal.’

Peony schonk Cinder een verbaasde halve glimlach terwijl haar oudere zus zich woedend omdraaide naar haar moeder. ‘Dat kun je niet menen! Zij? Met ons mee?’

Cinder leunde met haar schouder tegen de deurpost en probeerde haar teleurstelling te verbergen voor Peony. Pearls woede-uitbarsting was nergens voor nodig. Er was een klein oranje lichtje gaan branden in het hoekje van Cinders blikveld. Adri meende geen woord van haar belofte.

‘Nou,’ zei ze en ze deed haar best om opgewekt over te komen, ‘dan moet ik maar snel een magnetische drijfriem zien te vinden.’

Adri zwaaide met haar arm in Cinders richting, maar haar aandacht ging alweer uit naar Pearls jurk. Het was een stilzwijgend gebaar dat ze weer kon gaan.

Voor ze achteruit de kamer verliet, wierp Cinder nog een laatste blik op de luxueus uitgevoerde jurken van haar stiefzusjes. Ze was nog maar nauwelijks de gang in gelopen of Peony slaakte een kreetje.

‘Prins Kai!’

Cinder bleef staan en keek om naar het netscherm. De berichten over de pestuitbraak hadden plaatsgemaakt voor een live-uitzending vanuit de perszaal in het paleis. Prins Kai sprak een menigte journalisten toe, zowel mensen als androiden.

‘Geluid aan,’ zei Pearl en ze wuifde de naaister van zich af.

‘... onderzoek blijft onze prioriteit hebben,’ vertelde prins Kai en hij greep de randen van zijn spreekgestoelte vast. ‘Ons onderzoeksteam is vastberaden een vaccin te vinden voor de ziekte die mij al een van mijn ouders heeft ontnomen en nu ook de ander lijkt te claimen, net als zo veel duizenden van onze inwoners. De omstandigheden zijn er slechts dringender op geworden sinds er vandaag ook een uitbraak is geconstateerd binnen onze stadsgrenzen. We kunnen niet langer beweren dat de ziekte zich beperkt tot de arme plattelandsgemeenschap van het land. Letumose is een bedreiging voor ons allemaal en we zullen een manier vinden om de ziekte tegen te gaan. Pas dan kunnen we werken aan de wederopbouw van onze economie en de oude welvaart van het Oosterse Keizerrijk herstellen.’

De toehoorders lieten een niet erg enthousiast applaus horen. Het onderzoek naar een remedie tegen de pest was gestart zodra de eerste uitbraak was geconstateerd in een klein dorpje in de Afrikaanse Unie, meer dan twaalf jaar geleden. Het leek erop dat er weinig vooruitgang was geboekt in die tijd. Ondertussen was de ziekte opgedoken op honderden plekken over de hele wereld die ogenschijnlijk weinig met elkaar te maken hadden. Honderdduizenden mensen waren ziek geworden, hadden

geleden, waren eraan gestorven. Adri's echtgenoot had de pest zelfs opgelopen tijdens een reis naar Europa. Tijdens diezelfde reis had hij ermee ingestemd de wettelijk voogd te zijn van een elf jaar oude cyborg die haar ouders was verloren. Een van Cinders weinige herinneringen aan hem was hoe hij werd meegenomen naar de quarantainehallen terwijl Adri tegen hem schreeuwde dat hij haar niet zomaar kon achterlaten met 'dit ding'.

Adri sprak nooit over haar man en er waren slechts enkele herinneringen aan hem aanwezig in het appartement. De enige aanwijzing dat hij ooit had geleefd, bestond uit een aantal holografische plaquettes en gegraveerde medailles die in een rij boven de schoorsteenmantel hingen. Prijzen voor zijn prestaties en winnende medailles van een internationale technologiebeurs – drie jaar achter elkaar. Cinder had alleen geen flauw idee wat hij had uitgevonden. Wat het ook mocht zijn, het was blijkbaar niet erg succesvol geweest, want hij had zijn familie bijna geen geld nagelaten na zijn dood.

Op het scherm werd de toespraak van de prins onderbroken toen iemand het podium betrad en prins Kai een briefje overhandigde. Zijn gezicht betrok. Het scherm werd zwart.

De perszaal werd vervangen door een bureau met daarachter een blauw scherm. Achter het bureau zat een vrouw met een uitgestreken gezicht, maar de knokkels van haar gebalde vuisten waren spierwit.

'We onderbreken de persconferentie van Zijne Keizerlijke Hoogheid met een update over de status van Zijne Keizerlijke Majesteit, keizer Rikan. De lijfartsen van de keizer hebben ons zojuist laten weten dat Zijne Majesteit het derde stadium van letumose heeft bereikt.'

De naaister trok de spelden uit haar mond en hapte naar lucht.

Cinder drukte zich tegen de deurpost aan. Ze had er niet eens aan gedacht Kai sterkte te wensen of te wensen dat de keizer weer spoedig zou herstellen. Hij moest haar wel erg ongevoelig vinden. En onwetend.

'Ons is verteld dat er alles aan gedaan wordt om het Zijne Keizerlijke Majesteit zo comfortabel mogelijk te maken in deze omstandigheden.

Paleisfunctionarissen verzekeren ons dat de onderzoekers non-stop bezig zijn met hun zoektocht naar een vaccin. Er is nog steeds een dringende vraag naar vrijwilligers voor het testen van antistoffen, terwijl ook de testplicht voor cyborgs doorgaat.’

Ze ging verder: ‘Ook heerst er onenigheid rondom het 126ste Jaarlijkse Vredesfestival vanwege de gezondheidstoestand van de keizer. Prins Kaito heeft de pers echter verzekerd dat het festival zal plaatsvinden zoals gepland en hij hoopt dat het enige blijdschap kan brengen in deze tragische periode.’ De nieuwslezeres wachtte even en aarzelde, ook al had ze een autocue voor haar neus. Haar gezicht stond vriendelijker en haar officiële stem trilde toen ze haar bericht beëindigde met de woorden: ‘Lang leve de keizer.’

De naaister mompelde de woorden terug naar de nieuwslezeres. Vervolgens werd het scherm zwart voor de persconferentie weer in beeld kwam, al had prins Kai het podium al verlaten en heerste er chaos onder de journalisten terwijl die allemaal verslag uitbrachten voor hun eigen camera.

‘Ik ken wel een cyborg die zich vrijwillig kan opgeven als proefpersoon,’ zei Pearl. ‘Waarom wachten tot je wordt opgeroepen voor de testplicht?’

Cinder wierp een boze blik naar Pearl, die een centimeter of vijftien kleiner was dan zij, ook al was ze een jaar ouder. ‘Wat een goed idee,’ reageerde ze. ‘Dan kun jij een baantje gaan zoeken om je mooie nieuwe jurk te betalen.’

Pearl snauwde: ‘De familie van de vrijwilligers krijgt er een vergoeding voor hoor, robotkop.’

De testplicht voor cyborgs was een jaar eerder ingesteld door een of ander keizerlijk onderzoeksteam. Elke ochtend werd er een nieuw ID-nummer geselecteerd van een lijst van de paar duizend cyborgs die in het Oosterse Keizerrijk woonden. Ze werden zelfs binnengebracht vanuit verafgelegen provincies als Mumbai en Singapore om als proefkonijnen

mee te doen en bètavaccins te testen. Er werd gedaan alsof het een eer was om je leven te geven voor het algemene welzijn van de mensheid. Maar het was veel meer een herinnering dat cyborgs anders waren dan alle anderen. Velen van hen hadden een tweede kans gekregen, een nieuw leven, dankzij de helpende hand van wetenschappers, en daarom dankten zij hun bestaan ook aan hun makers. Ze mochten zich gelukkig prijzen nog zo lang te hebben geleefd – dat was wat veel mensen dachten. Het was niet meer dan terecht dat zij de eersten moesten zijn om hun leven op te offeren in de zoektocht naar een geneesmiddel.

‘We kunnen Cinder niet opgeven als vrijwilliger,’ zei Peony terwijl ze haar jurk samenknep in haar handen. ‘Ik heb haar nodig om mijn portable te repareren.’

Pearl snoof en draaide zich van hen af. Achter haar rug trok Peony haar neus op.

‘Hou op met bekvechten,’ kwam Adri tussenbeide. ‘Peony, zo raakt je jurk gekreukt.’

De naaister hervatte haar werkzaamheden en Cinder liep terug de gang in. Iko bewoog al twee passen voor haar uit, zo graag wilde ze uit de buurt van Adri zijn.

Natuurlijk waardeerde Cinder het dat Peony het voor haar opnam, maar dat zou uiteindelijk toch niet uitmaken. Adri zou haar niet opgeven als vrijwilliger voor het onderzoek, want daarmee raakte ze meteen haar enige bron van inkomsten kwijt. En Cinder was er vrij zeker van dat haar stiefmoeder nog nooit een dag in haar leven had gewerkt.

Maar als haar nummer werd gekozen voor de testplicht, dan kon niemand daar iets tegen doen. En de laatste tijd leek het erop dat er buitengewoon veel cyborgs werden opgeroepen die afkomstig waren uit Nieuw Beïjing en de aangrenzende wijken.

Elke keer als een van de slachtoffers van de testplicht een tienermeisje was, stelde Cinder zich voor dat er in haar hoofd een klok meetikte die langzaam aftelde.

Drie

‘Je mag naar het bal!’ Iko tikte met haar grijpers tegen elkaar alsof ze in haar handen klapte. ‘We moeten een jurk voor je vinden, en schoenen. Ik sta het niet toe dat je die afschuwelijke laarzen draagt. We moeten ook nieuwe handschoenen hebben en...’

‘Kun je even hier komen met dat licht?’ vroeg Cinder en ze trok de bovenste la van haar gereedschapskast met een ruk open. Ze doorzocht de inhoud en de reservebouten en scharnieren rammelden terwijl Iko naar haar toe reed. Een waas van blauw licht verdrong de duisternis uit de opslagruimte.

‘En denk eens aan al het eten dat er zal zijn,’ ging Iko verder. ‘En de jurken. En de muziek!’

Cinder negeerde haar en zocht diverse stukken gereedschap bij elkaar die ze vervolgens op Iko’s magnetische lijf plakte.

‘O, alle sterren aan de hemel! Vergeet prins Kai niet! Misschien kun je met prins Kai dansen!’

Nu onderbrak Cinder haar werkzaamheden om in Iko’s verblindende licht te turen. ‘En waarom zou de prins met mij dansen?’

Iko’s ventilator zoemde terwijl ze een antwoord bedacht. ‘Omdat er dit keer geen smeervlek op je gezicht zit.’

Cinder onderdrukte een grinnik. De logica van een androïde was soms zo heerlijk eenvoudig. ‘Niet om het een of ander, Iko,’ zei ze terwijl ze de ene la met gereedschap dichtduwde en een volgende opende, ‘maar ik ga niet naar het bal.’

Even haperde Iko’s ventilator, maar hij zoemde vlug door. ‘Ik kan het niet volgen.’

‘Om te beginnen heb ik net al mijn spaargeld uitgegeven aan een nieuwe voet. Maar zelfs al had ik geld, waarom zou ik dat dan verspillen aan een jurk of schoenen of handschoenen? Dat zou zonde zijn.’

‘Waar wilde je het anders aan uitgeven?’

‘Een complete moersleutelset? Een gereedschapskast met lades die niet vastzitten?’ Ze knalde de tweede la dicht met een flinke duw van haar schouder om haar argument kracht bij te zetten. ‘Een aanbetaling voor een eigen appartement zodat ik niet langer Adri’s dienstmeisje hoef te spelen?’

‘Adri zou de vrijlatingspapieren nooit tekenen.’

Cinder trok de derde la open. ‘Weet ik. En dat kost ook wel wat meer dan zo’n stomme jurk.’ Ze pakte een ratel en een handvol moersleutels en legde ze boven op de gereedschapskast. ‘Misschien zou ik er een huidtransplantaat mee kopen.’

‘Er is niets mis met je huid.’

Vanuit haar ooghoek wierp Cinder Iko een blik toe.

‘O. Je bedoelt voor de cyborgledematen.’

Nadat ze de derde la dicht had geduwd, pakte Cinder haar schouder-tas van de grond en stopte het gereedschap erin. ‘Wat denk je dat we nog meer nodig... o, de vloerkrik. Waar heb ik die ook alweer gelaten?’

‘Je bent onredelijk,’ zei Iko. ‘Misschien kun je iets inruilen voor een jurk of er eentje in bruikleen krijgen. Ik wil al lang naar die vintage kledingwinkel op Sakura. Weet je welke ik bedoel?’

Cinder doorzocht de willekeurige stukken gereedschap die zich onder de werktafel hadden verzameld. ‘Het doet er niet toe. Ik ga toch niet.’

‘Maar het doet er wel toe. Het gaat om het bal. En de prins!’

‘Iko, ik repareer een androïde voor hem. Dat wil niet zeggen dat we vrienden zijn.’ Nu ze het toch over de robot van de prins had, schoot haar opeens iets te binnen. Even later trok Cinder de vloerkrik onder een van de rupsbanden van de androïde vandaan. ‘En het doet er niet toe omdat Adri me toch nooit laat gaan.’

‘Maar ze zei dat als je de hover repareerde...’

‘Ja, precies. En als ik dat gedaan heb? Wat denk je van Peony’s portable scherm dat steeds kuren heeft? Of de...’ Ze keek om zich heen in de opslagruimte en zag een roestige androïde weggestopt in een hoekje. ‘Of die oude Gard7.3?’

‘Wat zou Adri daarmee willen doen? Ze heeft geen tuin meer. Ze heeft niet eens een balkon.’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat ze niet echt van plan is me naar het bal te laten gaan. Zolang zij dingen kan bedenken die ik nog moet repareren, zal er nooit een eind komen aan de waslijst van klusjes.’ Cinder propte een paar vloerkrikken in haar tas en bleef zichzelf wijsmaken dat het haar toch niets kon schelen. Niet echt.

Ze zou op zo’n formeel bal alleen maar uit de toon vallen. Zelfs als ze nette handschoenen en schoenen kon vinden die haar monsterlijke metalen onderdelen verborgen, dan nog zou haar muisbruine haar niet willen krullen. Bovendien had ze totaal geen verstand van make-up. Ze zou alleen maar naast de dansvloer staan en de draak steken met de meisjes die flauwvielen om de aandacht van de prins te trekken. Alsof ze niet ja-loers was. Alsof het haar allemaal niets deed.

Al was ze wel benieuwd naar het eten.

En de prins kende haar nu wel. Zo ongeveer dan. Hij was vriendelijk tegen haar geweest op de markt. Misschien vroeg hij haar wel ten dans. Uit beleefdheid. Uit hoffelijkheid, als hij zag hoe ze daar stond in haar eentje.

De belachelijke fantasie stortte al in voor ze goed en wel vorm had

gekregen. Het was onmogelijk. Niet de moeite van het fantaseren waard.

Ze was een cyborg en ze zou nooit naar het bal gaan.

‘Volgens mij heb ik alles,’ zei ze en ze verborg haar teleurstelling door de schouderband van de schoudertas te verstellen. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Ik kan het niet volgen,’ zei Iko. ‘Als het repareren van de hover niet genoeg is om van Adri naar het bal te mogen, waarom gaan we dan naar de schroothoop? Als ze zo graag een magnetische drijfriem wil, waarom duikt ze dan niet zelf in het afval om er een te vinden?’

‘Omdat ik wél geloof dat ze jou zo zou verkopen, al is het maar voor een paar centen, als ze daar reden toe ziet. Bal of geen bal. En als zij naar het bal zijn, hebben wij het appartement voor onszelf. Klinkt dat niet aantrekkelijk?’

‘Dat klinkt als muziek in mijn receptoren!’

Toen Cinder zich omdraaide, zag ze hoe Peony zich met moeite door de deuropening bewoog. Ze had haar zilveren baljurk nog aan, maar de zomen van haar kraaglijn en mouwen waren nu wel af. Bij haar decolleté was een klein kanten randje aangebracht dat accentueerde dat Peony op haar veertiende al rondingen had ontwikkeld waarop Cinder niet eens durfde te hopen. Als Cinders lichaam ooit iets vrouwelijks had gehad, dan was dat verdwenen na wat het ook was dat de chirurgen met haar hadden gedaan. Ze had er een kaarsrecht lichaam aan overgehouden. Te hoekig. Te jongensachtig. Te onbeholpen met haar zware kunstbeen.

‘Ik draai mama d’r nek nog om,’ momperde Peony. ‘Ik word knettergek van haar. “Pearl moet een echtgenoot zien te vinden”, “Mijn dochters vormen zo’n zware last”, “Niemand waardeert wat ik allemaal voor ze doe”, bla bla bla.’ Ze maakte een klepperend handgebaar in een spottende imitatie van haar moeder.

‘Wat doe je hier beneden?’

‘Me verstoppem. O, en ik wilde vragen of je naar mijn portable wil kijken.’ Ze haalde een apparaatje tevoorschijn van achter haar rug dat iets groter was dan haar hand en gaf het aan Cinder.

Cinder pakte het aan, maar haar blik viel op de onderkant van Peony's jurk. Aan de glinsterende zoom kleefden al diverse stofpluizen. 'Zo maak je die jurk nog vies. Dan wordt Adri pas echt een tiran.'

Peony stak haar tong uit, maar pakte haar rok stevig vast en tilde de zoom omhoog tot haar knieën. 'Maar wat vind je ervan?' vroeg ze, schommelend op haar blote hielen.

'Je ziet er schitterend uit.'

Peony straalde en verkreukelde de stof nog meer in haar vingers. Maar opeens verdween haar vrolijkheid. 'Ze had er voor jou ook een moeten laten maken. Het is niet eerlijk.'

'Ik wil er toch niet echt heen.' Cinder haalde haar schouders op. Peony's toon bevatte zo veel medeleven dat ze er maar niet tegenin ging. Meestal lukte het haar de jaloezie die ze voor haar stiefzusjes voelde te negeren – hoe Adri ze verafgoodde, hoe zacht hun handen waren – vooral aangezien Peony de enige menselijke vriendin was die ze had. Maar nu ze Peony in die jurk zag, voelde ze toch een klein beetje jaloezie kriebelen.

Ze wuifde het onderwerp weg. 'Wat is er mis met het handscherm?'

'Het laat weer van die rare tekens zien.' Peony duwde een paar stukken gereedschap van een stapel lege verfbakken en koos het mooiste plekje uit voor ze ging zitten. De verschillende lagen van haar rok bollen om haar heen. Ze zwiepte met haar benen en haar hielen tikten ritmisch tegen het plastic.

'Heb je weer van die duffe celebrity-apps gedownload?'

'Nee.'

Cinder trok een wenkbrauw op.

'Eén taalapp. Dat is alles. En die had ik nodig voor school. O, voor ik het vergeet... Iko, ik heb iets voor je meegenomen.'

Iko rolde naar Peony toe, die een fluwelen lint uit haar lijfje tevoorschijn trok, een restje stof van de naaister. Het licht in de ruimte werd feller toen Iko het zag.

‘Dank je wel,’ zei de androïde terwijl Peony het lint om haar dunne polsscharnier bond. ‘Het is prachtig.’

Cinder legde het portable scherm op haar werkbank, naast de androïde van prins Kai. ‘Ik zal er morgen naar kijken. We moeten nu eerst even een magnetische drijfriem opscharrelen voor hare majesteit.’

‘O? Waar gaan jullie naartoe?’

‘De schroothoop.’

‘Het wordt hartstikke gezellig,’ zei Iko terwijl ze de geïmproviseerde armband keer op keer scande met haar sensor.

‘Echt waar?’ vroeg Peony. ‘Mag ik mee?’

Cinder proestte. ‘Ze maakt een geintje. Iko oefent haar sarcasme.’

‘Dat maakt niet uit. Alles is beter dan terug dat benauwde appartement in te moeten.’ Peony wuifde zichzelf koelte toe en leunde afwezig tegen een metalen opbergrek.

Cinder stak haar hand uit en trok haar vlug naar voren. ‘Kijk nou uit voor je jurk.’

Peony controleerde haar rok, keek toen naar de smerige planken van het rek en wuifde Cinders bezorgdheid weg. ‘Maar serieus, mag ik mee? Het klinkt spannend.’

‘Het klinkt vies en stinkend,’ verbeterde Iko haar.

‘Hoe weet jij dat nou?’ merkte Cinder op. ‘Je hebt niet eens geurreceptoren.’

‘Ik heb een levendige fantasie.’

Grinnikend duwde Cinder haar stiefzusje naar de deuropening. ‘Goed dan, ga je maar verkleeden. Maar schiet op. Ik moet je wat vertellen.’